

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Дубаса Сергія Дмитровича щодо відповідності
Конституції України (конституційності) статті 335, частин першої, другої
статті 392 Кримінального процесуального кодексу України**

Київ
10 червня 2026 року
№ 147-2(І)/2026

Справа № 3-115/2026(262/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуєчого,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Дубаса Сергія Дмитровича
щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 335,
частин першої, другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу
України.

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали
справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Дубас С.Д. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням
перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 8, частині першій
статті 28, частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129
Конституції України (конституційність) статтю 335, частини першу, другу

статті 392 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс) в аспекті унеможливлення окремого апеляційного оскарження ухвали суду про зупинення судового провадження у зв'язку з призовом обвинуваченого для проходження військової служби під час мобілізації, в особливий період.

Статтею 335 Кодексу визначено підстави зупинення судового провадження, зокрема, якщо обвинувачений був призваний для проходження військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період.

Оспорюваними положеннями статті 392 Кодексу встановлено, що:

– „в апеляційному порядку можуть бути оскаржені судові рішення, які були ухвалені судами першої інстанції і не набрали законної сили, а саме:

1) вироки, крім випадків, передбачених статтею 394 цього Кодексу;

2) ухвали про застосування чи відмову у застосуванні примусових заходів медичного або виховного характеру;

3) інші ухвали у випадках, передбачених цим Кодексом“ (частина перша);

– „ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених цим Кодексом. Заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті.

Ухвали суду про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті, підлягають апеляційному оскарженню в порядку, передбаченому цим Кодексом“ (частина друга).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Києво-Святошинський районний суд Київської області ухвалою від 18 червня 2025 року зупинив судові провадження за обвинуваченням

Молодченка Д.С. у вчиненні кримінального проступку, передбаченого частиною першою статті 125 Кримінального кодексу України, стосовно Дубаса С.Д. у зв'язку із призовом Молодченка Д.С. для проходження військової служби під час мобілізації до його звільнення з військової служби.

Київський апеляційний суд ухвалою від 7 липня 2025 року відмовив Дубасу С.Д. у відкритті апеляційного провадження, оскільки апеляційну скаргу подано на судові рішення, яке не підлягає оскарженню в апеляційному порядку.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду постановою від 3 березня 2026 року залишив без задоволення касаційну скаргу Дубаса С.Д., а ухвалу Київського апеляційного суду від 7 липня 2025 року – без змін, зазначивши, що у справах, в яких судові провадження зупинено на підставі статті 335 Кодексу, ефективним внутрішнім засобом юридичного захисту є не апеляційне оскарження ухвали про зупинення судового провадження, а активний та постійний судовий контроль суду першої інстанції за обґрунтованістю та тривалістю такого зупинення.

Дубас С.Д. стверджує, що оспорювані положення Кодексу чітко не вказують на наявність чи відсутність права на оскарження в апеляційному порядку ухвали про зупинення судового провадження в кримінальних справах, постановленої на підставі частини першої статті 335 Кодексу, тому не відповідають принципу юридичної визначеності, а суди апеляційної та касаційної інстанції застосували їх у спосіб, що не відповідає Основному Закону України. Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування статті 335, частин першої, другої статті 392 Кодексу зазнали порушення його конституційні права на повагу до його гідності та судовий захист, гарантовані частиною першою статті 28, частиною першою статті 55 Конституції України.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону; Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (абзац перший частини першої, частина четверта статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Дубас С.Д. стверджує, що Київський апеляційний суд та Верховний Суд, ухвалюючи судові рішення, застосували статтю 335, частини першу, другу статті 392 Кодексу, витлумачивши їх у спосіб, що не відповідає Конституції України.

Європейська Комісія „За демократію через право“ (Венеційська Комісія) у § 45 Висновку щодо проекту Закону України про Конституційний Суд України, ухвалену на її 109-му пленарному засіданні, яке відбулося 9–10 грудня 2016 року [CDL-AD(2016)034], зазначала, що на практиці може виникнути ситуація, коли особа оскаржує юридичне положення, достеменно усвідомлюючи його конституційність, з єдиною метою – спонукати Конституційний Суд України встановити неконституційність його застосування; цю проблему Конституційний Суд України може вирішити вже на етапі перевірки прийнятності скарги; якщо колегія дійде висновку, що зміст скарги не містить обґрунтованих сумнівів щодо конституційності закону, а фактично стосується

лише питань його застосування, то така скарга може бути відхилена на підставі частини четвертої статті 77 проекту закону як „очевидно необґрунтована“; такий механізм контролю не повинен призводити до надмірного навантаження на Конституційний Суд України.

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання, твердячи про невідповідність статті 335, частин першої, другої статті 392 Кодексу Конституції України, наводить власне бачення змісту оспорюваних положень Кодексу та порядку їх застосування судами. Автор клопотання фактично висловлює незгоду з судовими рішеннями у його справі щодо зупинення судового провадження у кримінальній справі. Зазначене не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що конституційна скарга Дубаса С.Д. є неприйнятною.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дубаса Сергія Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 335, частин першої, другої

статті 392 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**